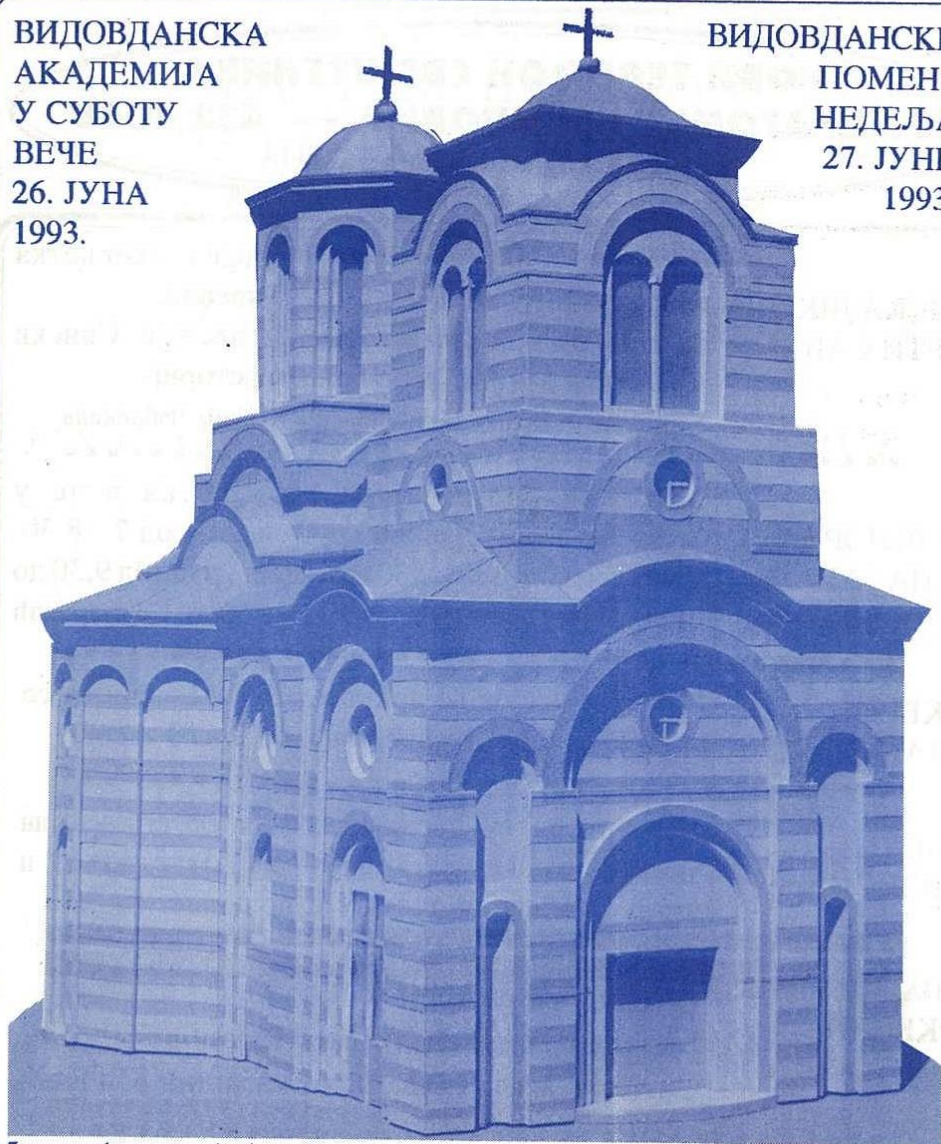

СВЕТОСАВНИК

СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕНО-ШКОЛСКЕ ОПШТИНЕ "СВ. САВА"
230. Station st., CARLTON NTH, 3054 & 212. Diamond Creek Rd. GREENSBOROUGH, 3088

ВИДОВДАНСКА
АКАДЕМИЈА
У СУБОТУ
ВЕЧЕ
26. ЈУНА
1993.

ВИДОВДАНСКИ
ПОМЕН -
НЕДЕЉА
27. ЈУНИ
1993.

Модел (макета) будуће цркве Светог Саве - GREENSBOROUGH

SVETOSAVNIK

Published by Serbian Orthodox
Church

"St. Sava" - Melbourne

With the blessing of His Grace
Episkop Vasilije.

СВЕТОСАВНИК

Издање Српске православне
црквено-школске општине
"СВЕТИ САВА" - МЕЛБУРН
са благословом Њ.П. Епископа
Аустралијско-новозеландског
Г. Василија

Published Quarterly

**НОВИ ТЕЛЕФОН СВЕШТЕНИКА
О. ДРАГОМИРА ШИПОВЦА -- 432 3048**
ОД ПОЛОВИНЕ ЈУЛА МЕСЕЦА

СРПСКА ШКОЛА
"СВЕТИ САВА"

Настава се одржава у Greensborough сваког петка
вече. За малу децу од 7 - 8,30 часова.

За веће од 8,30 до 10. Деци се предаје: Српски
језик, географија, веронаука и историја.

Учитељи: о. Драгомир Шиповац и Ксенија Чабаркапа

ФОЛКЛОРНА
ГРУПА "АВАЛА"

Пробе се одржавају сваког петка вече у
Greensborough. Средња група вежба од 7 - 8,30.
Мала деца од 8,30 - 9,30 и Велика група од 9,30 до
10,30. Учитељи: Славиша Илић и Мики Седларевић

ЦРКВЕНО
ПОЈАЊЕ

Учење и вежбање црквеног појања обавља се
петком вече у Greensborough од 9 - 10 часова.

СРПСКИ
ПЕНЗИОНЕРИ

Пензионери су променили дан састајања, па
уместо уторка састају се средом, и
имају зеједнички ручак у 1. по подне

ИЗНАЈМЉИВАЊЕ
ЦРКВЕНИХ
ПРОСТОРИЈА

Greensborough:

Велика и мала сала: Вито Обрадов 330 3749

Carlton, мала сала: Лазо Јузбашић 354 2498

Телефон председника г. Јована Пјевача: 435 2276

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА

У НАШЕМ СВЕТОМ ХРАМУ У
КАЛТОНУ НА АДРЕСИ:
230.STATION STREET
CARLTON NORTH

СЛУЖИ СЕ СВЕТА ЛИТУРГИЈА СВАКЕ
НЕДЕЉЕ
СА ПОЧЕТКОМ У 10. ЧАСОВА ИЗЈУТРА
И СВАКОГ ПРАЗНИКА
КАД ЈЕ ЦРВЕНО СЛОВО

УМОЉАВАЈУ СЕ ЧЛАНОВИ И
ПАРОХИЈАНИ
ДА РЕДОВНО ПРИСУСТВУЈУ
СВЕТИМ БОГОСЛУЖЕЊИМА
ДОЛАЗЕЋИ УВЕК ПО
МОГУЋНОСТИМА
СА ЦЕЛОМ ПОРОДИЦОМ.

ПРОРОК ЈОНА

Пророк Јона је живео после пророка Илије и Јелисеја. Спочетка је Јона такође био гласник милости Божије за Израйљце; он је предсказао цару Јеровоаму да ће победити Сиријце, и заиста поврати земљу преко Јордана и освоји и сам Дамск; али не гледајући на помоћ Божију, он не напусти идолопоклонство и у своме царству помагаше поштовање телади. А после смрти Јеровоамове престо је прелазео од једнога отмичара другоме; царство израйљско пропаше од буна и незнабожачког распуста, удаљујући од себе милост Божију.

У то време преко реке Еуфрата брзо напредоваше велико царство Асирско, непријатељ царства израйљскога. Господ посла Јону у Ниниву, престоницу тога царства, са заповешћу да Нинивљанима објави да ће изгинути, ако се не покају. Али се Јона побоја да служи непријатељима своје отаџбине и одлучи се да побегне од лица Божијег. Он седе у лађу и пође на супротну страну од Ниниве. У путу се подиже велика бура. Крмар незнабожац рече, да се бог мора разгневио на кога од путника. Бадише коцку да виде ко је кривац. Коцка паде на Јону. Тада Јона признаде своју кривицу пред Богом и рече: "баците ме у море, и море ће вам утолити; јер видим да је од мене дошло на вас велика бура". Јону бацише у море и бура стаде. По заповести Божијој, пророка прогута велики кит*, у чијој је утроби био три дана и три ноћи молећи се Богу и кајући се за свој грех. Тада кит по Божијој заповести избаци Јону на обалу. Јона опет доби заповест да иде у Ниниву. То је био град велики, три дана хода. Дошавши у Ниниву, Јона поче ићи по свему граду и објављивати: још четири дана, па ће Нинива пропасти". Становници Ниниве повероваше пророковој проповеди и стадоше молити Бога да им опрости. Они објавише да ће строго постити и обукоше се се у кострет сви и велики и мали; у том посту учествовао је и цар. Господ је услишио њихову молитву и поштедео град. Али се спасењу Ниниве не обрадова Јона. "Узми душу од мене", мољаше се Господу, "јер ми је боље умрети, него живети".

*Грци су китом називали сваку велику рибу, као нпр. и ајкулу. У Средоземном мору има тако великих ајкула, да могу прогутати не само човека него и бика.

Јона изиђе из града, начини колибу и сеђаше под њом у хладу да види шта ће бити од града. У то време над главом његовом израсте тиква. Јона се обрадова тикви веома. Сутрадан у зору тиква усахну, јер је црв подгризао: а дању сунце стаде жећи Јону по глави. Пророк обамираше и пожели да умре. Тада му Господ рече: "теби је жао тикве око које се ниси трудио и коју ниси одгајио. А мени да не буде жао Ниниве, великог града, у коме има више од сто двадесет хиљада људи који не знају шта је десно, шта ли лево".

Тако, Јона, поживевши три дана и три ноћи у утроби китовој, као да је био мртав, јави се опет као жив, да својом проповеди о покајању и милосрђу Божијем спасе становнике Ниниве од пропасти. У њему се огледа жива праслика Христа Спаситеља, који је трећи дан васкрсао из мртвих.

Све што се догодило с пророком Јоном записано је у књизи Светога писма, која се зове **Књига пророка Јоне**.

ХРИСТОВО ОБРАЂАЊЕ ФАРИСЕЈИМА

Фарисеји су често тражили замерку науци Христовој, надајући се да ће га окривити и понизити пред народом, али су увек бивали побеђени. Пред своје страдање он их описа какви су:

"На Мојсијеву столицу седоше књижевници и фарисеји. Све дакле што вам рекну да држите, држите и творите; али што они чине не чините, јер говоре а не чине. Него вежу бремена тешка и незгодна за ношење и товари на плећа људска*, а прстом својим неће да их прихвате. А сва дела чине да их виде људи: раширују своје амајије, и граде велике скуте на хаљинама својим. И траже зачеље на гозбама и прва места по зборовима, и да им се клања по улицама, и да их људи зову: учитељу! учитељу!"

"Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемери, што затварате царство небеско од људи, јер ви не улазите, нити дате да улазе који би хтели".

*Прописима закона фарисеји су додали много својих обичаја, које су ставили упоредо са законом.

Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемери, што једете куће удовичке (својим учењем о корвани) и лажно се Богу молити дуго; за то ћете већма бити осуђени.

Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемери, што преходите море и земљу да би присвојили једнога (у јудејство) и кадга присвојите, чините га сином пакленим, у двоје већим од себе.

Тешко вама вођи слепи који говорите: ако се ко куне црквом, ништа је; ако се куне златом црквеним, крив је. Будале слепе! шта је веће, или злато, или црква која злато освети: И ако се ко куне олтаром, ништа је то, а ако се куне даром који је на њему крив је. Будале слепе! шта је веће или дар или олтар који дар освети?

Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемери, што дајете десетак од метвице и од копра и од кима (ствари јевтиних), а остависте што је најпретежније у закону: правду и милост и веру; а ово је требало чинити и оно не остављати.

Вођи слепи, који оцеђујете комарца, а камилу прождирете.

Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемери, што чистите споља чашу и зделу, а изнутра су пуне грабежа и неправде.

Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемери, што сте као окречени гробови, који се споља виде лепи, а унутра су пуни костију мртвачких и сваке нечистоће. Тако и ви споља се показујете људима праведни, а изнутра сте пуни лицемерја и безакоња.

Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемери што зидате гробове пророцима и красите раке праведника, и говорите: да смо ми били у време својих отаца, небисмо с њима пристали у крв пророка.

И ви допуните меру отаца својих. Змије, породи аспидини! како ћете побећи од пресуде у огањ паклени? Да дође на вас сва крв правдна, што је проливена на земљи од крви Авеља правднога до крви Захарије, које убисте међу црквом и олтаром. Заиста вам кажем да ће ово све доћи на род овај".

Исус доврши свој говор обраћајући се Јерусалиму: "Јерусалиме! Јерусалиме! који убијаш пророке и засипаш камењем послане к себи! колико пута хтедох да скупим чеда твоја, као што кокош сакупља пилиће своје под крила, и не хтедосте! Ето ће вам се остати ваша кућа пуста". Рекавши то, Исус изиђе из храма.

ПОХВАЛА УДОВИЧИНЕ РЕВНОСТИ

Изишавши после обраћања фарисејима и Јерусалиму из унутрашњих тримова храма, Исус застане код врата спољашњег храма - где стоје жене. Овде Он седе према ковчежићу, у који богомољци спуштаху новце и гледаше народ како пролази.

Многи богаташи спуштаху по мало. Међу осталима приступи ковчежићу нека сирота удовица и спусти у њега две лепте. Такав дар изгледаше да не вреди пажње. Али Господ Исус показа својим ученицима на овај прилог. Дозвавши их к себи, он рече: "заиста вам кажем: ова сиромашна удовица метну више од свију. Јер сви они метнуше у прилог Богу од сувишта свога, а она од сиротиње своје метну сву храну своју што имаше".

ПРИЧА О МИЛОСТИВОМ САМАРЈАНИНУ

Један законик, кушајући Исуса Христа, рече: "Учитељу! шта ћу чинити да добијем живот вечни?" Место одговора, Христос га запита: "шта је написано у закону?" Законик одговори: "Љуби Господа Бога свим срцем својим, и свом душом својом, и свом мисли својом; и ближњег својега као самога себе". - "Право си одговорио", рече му Христос, "то чини и бићеш жив". - "А ко је ближњи мој?" запита законик. Спаситељ му одговори причом о милостивом Самарјанину.

"Један човек силажаше из Јерусалима у Јерихон, па га ухватише хајдуци, који га свукоше и изранише, па отидоше, оставивши га пола мртва. А изненада силажаше оним путем некакав свештеник, и видевши га прође. Тако и левит кад је био на оном месту, приступи, и видевши га, прође. А Самарјанин неки пролазећи дође до њега, и видевши га, сажали му се. Он му зави ране и зали уљем и вином; и посадивши га на своје кљусе доведе у гостионицу, и устаде око њега. И сутрадан полазећи, извади два гроша те даде крчмару, и рече му: гледај га, што више потрошиш, ја ћу ти платити, кад се вратим.

Шта мислиш, дакле, који је од оне тројице био ближњи ономе што су га били ухватили хајдуци?" Законик одговори: "онај који се смиловао на њега". - "Иди, и ти чини тако", рече му Исус.

РАДОСНА ВЕСТ

Јављамо вам који једва чекате да се почне градити црква да је тај моменат стигао. Цигла је наручена по цени од \$365,00 по хиљади и погођен мајстор Раде Добрић са сином да зиђе по цени од \$ 280,00 на дан за обојицу. Од ЦШО из Спрингвала смо купили скеле, дизалицу и секач цигле за \$11.000.

Са мајстором је договорено да почне зидање око Видова дана. Кад се о времену почињању договарало, вероватно се није мислило да буде везано за неки догађај, али је Божије провиђење хтело да се Нова Лазарица почне око дана кад се славни цар Лазар прославио на Пољу Косову. За оне који умију да читају - диван знак.

Управа је одлучила да се одма дотера сва вањска цигла и десетак хиљада унутрашње, а онда, како се зиђе да се докупљује.

Данко Ћосић је остао при своме: ПОКЛАЊА СВУ ЖЕЛЕЗНУ КОНСТРУКЦИЈУ и прва испорука треба ускоро да стигне.

Удружење Бораца "Дража Михаиловић" је обећало поклонити полијелеје (лустере) за цркву, што је за сваку похвалу. А Драган Триван је већ резервисао икону Светог Стевана за иконостас. Већ би требало мислити на куповину црквених звона. Требаће два звона, па ако неко од вас жели да поклони једно или оба звона, нека се јави свештенику. Управа ће се потрудити да што скорије набави цене, тако да се обавести намерни дародавац.

Пошто ће паралелно са зидањем требати разводити каблове за струју, примио се те обавезе г. Младен Младеновић, на чему му сви морамо бити захвални, молећи се Богу да му подари здравље и сваки напредак за жртву коју чини за добро своје цркве.

.....?

Надамо се да ћемо с вашом помоћи напредовати без застоја. Били би благодарни ако би ви који још нисте приложили, платили макар једну дневницу за мајсторе. Јер стара је изрека:

Зрно по зрно погача, камен по камен палача.

Или: Ко Цркви даје - Богу позајмљује, а Бог ником дужан не остаје!

ПРЕД БОГОМ ЈЕ ЦИО СВИЈЕТ НИШТА. ПРЕД БОГОМ ЈЕ ИШТА СТВАР ВЕЛИКА

Бијаше облачно и магловито поподне, а други дан православног Божића 1894.године, када на грчком гробљу у Солуну на конопима спустише у раку ковчег од ораховине и у њему изненада преминулог генералног конзула царске Русије у томе граду, Ивана Стјепановича Јастребова.

Солунски паша, рођењем Арнаутин из Ђаковице, који је стајао десетак корака од отвореног гроба, готово да и није могао прикрити колико је задовољан. Не због тога што је умро Јастребов, мада му се на вијест о смрти није нарочито ни ражалило, већ зато што је - видио је - извршена његова тајна наредба да турска власт спријечи хиљаде Срба из Солуна и околине да продру у гробље и присуствују сахрани. Далеко од тога да се паша плашио каквих нереда или побуне тога рајетинског свијета: напосто, стало му је било до личног задовољства да се Срби, само они, не опросте од Јастребова.

У питању је била пакост и паша је за њу имао јаке разлоге. Из Јањине, Призрена, Скадра и Солуна, одсвукуд гдје је тај брадати и крупни Рус службовао, у Стамбол су пристизале јадиковке и притужбе. Са наганом у руци, заустављао је Турке и Арнауте пред српским кућама и црквама, растјеривао мухамеданске сватове и отимао отете Српкиње, хапсио убице и присиљавао кадије да суде по закону, скривао у руском конзулату одметнике и четнике, па их потом, кришом, пребацивао у Србију! Девет херцеговачких ага на Курану се заклело да је то истина, молећи сулатана да "разбојника убије". На несрећу, других доказа о таквом учешћу Јастребова у буни није било, а султан, и поред све добре воље, није могао, јер није смио, турску заклетву признати за смртну пресуду руском конзулу.

Султан је, додуше, у неколико наврата, протествовао, чак и веома енергично, код руског императора због "недипломатског и криминалног понашања" конзула Јастребова, нарочито на Косову. Из Петрограда су, међутим, стизали одговори да Његово Величанство цар Русије, не налази да се "заштита православних цркава и православног народа од дивљаштва и безакоња" може подвести под "криминално понашање".

Због једног скорашњег догађаја, и паша је, лично, у веома ружној успомени задржао Јастребова. Без најаве и мимо сваког дипломатског протокола, упао је тај снажни Рус у пашину резиденцију и прекинуо га у разговору са конзулом Аустрије. Паша је реаговао учтиво, али не без ироније. "У овој кући је и незваном госту мјесто поред домаћина!" - понудио је Јастребову столицу од махагонија. "Ако ћемо, пашо, поштено и строго по протоколу, обојица смо гости и обојица непозвани" - на турском је одговорио Јастребов. "Ја сам непозван у овој кући, а ви сте непозвани у овом народу!" - наклони се аустријском колеги и сву ту дрскост понови и на немачком. Аустријанац се диже и рече да одлази. Процијенио је да је то најпааметније. Паша је знао да је тај бечки господин на његовој страни, али да тајно пријатељство Беча са Стамболом он, пред генералним конзулом Русије, не жели да показује. И само што Аустријанац оде, Јастребов потегну нож и принесе га паши под грло! Другом руком, из џепа извуче оловку и парче чистог папира са службеним заглављем руског конзулата у Солуну. Прошапута: "Скратићу те за главу, ако не напишеш и не потпишеш, од ријечи до ријечи, све што ти будем говорио!" Затечен, у шоку, паша је муцао: "Ек...ексе...господине Јастре...шта да напишем, екселенцијо?" Рус му повуче главу уназад, као да ће да га закоље. Упита: "Гдје је Милица? Гдје кријеш кћерку српског трговца Душана Смиљанића?" Паша промуца: "У харему, у мом ха...ха... одмах ћу је пустити, екселенцијо!" Јастребов му пружи папир и оловку. Издиктира: "Ја, Паша Солунски, својевољно и након што сам се покајао и схватио какво сам срамно дјело починио, у Конзулату Русије у Солуну, а у присуству генералног конзула И.С. Јастребова, свечано се обавезујем да ћу из свог харема ослободити и њеним родитељима вратити дјевојку, односно дјевојчицу Милицу Смиљанић, стару 12 година, коју сам, на своју срамоту и срамоту турског цара, јуче отео. Обавезујем се, истовремено, да ћу родитељима дјевојчице, на кољенима, изјавити своје кајање и платити им, у злату, онолико колико они и његова екселенција руски конзул И.С. Јастребов процијене да је праведно..." И, кад се све оконча, Јастребов нареди паши да га испрати до капије, и још стотињак корака изван кјапије.

"Дате ли, пашо, ма какав миг вашим војницима, само да знате да је мој самокрес запет и да ће вас прво да нестане!" - запријети му конзул. На улици, кад су се растајали, љубазно се паши наклони...

Као човјек који је школован у Лондону и који је усвојио многе манире енглеског владања, паша је ожалостена лица посматрао како хор свештеника пјева вјечнују памјат, а гробари лопатама згрћу жућкасту земљу и бусење преко пустахије који је, све до прије два дана, наносио увреде и зла и њему и његовој уморној царевини. Уморној, јер није имала снаге да се ослободи, да протјера, ни мртвог Јастребова. Паша је, наине, телеграфисао у Стамбол и питао: Зашто "леш разбојника" не возе у Русију? Зато - јавили су - што је, прије седам година, Јастребов на вечери са српским патријархом рекао да њега тамо гдје умре или погине српски пријатељи и сахране!

И, ево, пријатељи су ту да му жељу испуне! - ликовео је паша што се, како се њему чинило, ниједан Србин није провукао на опроштај са Јастребовом. Удовица са троје дјеце, службеници руског конзулата, нешто Грка и Цинцара, десетак дипломата и толико пашиних шпијуна: то су сви пријатељи који дођоше на сахрану.

Конзул Енглеске, који све вријеме стајаше уз пашу, погледа у сат и Турчин то разумједе. Пођоше према удовици, да јој се, прије него што оду, с изразом туге поклоне. Она, међутим, не примијети, или не хтједе да примијети, ни пјегавог Британца ни солунског заповједника. Клекну поред гроба, да руком поравна наслaganу земљу, али тако као да је клекла крај живог мужа и као да га милује..

- Прашћај, голубићу мој, мили, мили,...дјечаче мој, Вања, Вањушка... - није плакала, већ тепала. - Реци, мили, шта да ти, на прољеће, изнад главе засадим? Брезу, хоћеш брезу, из твоје Громушке, да ти прави хлад и да ти буде као у Родини? Или тополу, српску тополу, из Призрена? А може бити...шта велиш, голубчик, да засадим обоје: косовску тополу и брезу из тамбобске губерније?

- Шта она говори? Разумијете ли руски, екселенцијо? - дискретно, на енглеском, пришапну паша британском конзулу.

- Патетика! одшапну Британац. - Типични руски примитивизам - додаде још тише и дискретније.

Вања мој, почивај спокојно! - и даље је тепала гробу, али више не мазно већ озбиљније, свечано. - Да, всјо будет, голубчик мој. И оно што Фјодор наш написа за Константинопољ и Аја Софију. И оно што си желио и молио се Христу, док смо, сјећаш се, са Коритника и Шар планине посматрали Метохију и Косово. И оно... кањечно, кањечно, све ће да се испуни...

- Госпођа Нина, смирите се, молим вас - приђе неко од присутних Руса, помажући јој да устане. Нина, Њиночка... воља Бога... слава Богу - прекрсти се он. - Њиночка, немојте због дјеце и због... због... Њиночка, молим вас, хајдемо!

- Досвиданија! - цјелива она дрвену крстачу и полако устаде. Изненада се поврати, као да је нешто заборавила. - А школа, српска школа у Солуну... кањечно, кањечно, биће под кровом кад си ти пожелио... часна ријеч, прије јесени... И болница за Србе у Скадру... будјет, будјет и школа у Призрену... А књиге твоје, рукописе... досвиданија... прашћај, Вања! - узеше је под руку двојица Руса и поведоше стазицом поред паше и енглеског конзула.

Један од пашиних људи који је говорио руски, управо је преводио њен опроштај са мужем, јер се и Турчину и Енглезу учинило сумњивим зашто удовица Јастребова спомиње Константинопољ, Призрен, Скадар, Аја Софију. Паша је намрштено слушао и, кад она прође поред њега, заборави да јој се наклони.

- Примитивно и скандалозно! - рече Енглез полазећи ка излазу. - Драги господине... честити пашо, то је провокација!

- Екселенцијо! застаде паша. - Да ли је по вашем мишљењу, Јастребов радио на своју руку, самовољно, или по налогу званичне Русије?

- По налогу, честити пашо, руског сна који траје још од Петра Великог. Сибирски медвјед хоће да се купа у топлом мору, па му је најкраћи пут преко Србије.

- Срби су нам кост у грлу и ми... они траже сву Турску до Солуна и још... није никаква тајна да се Срби спремају за нови рат, екселенцијо!

- Србима треба пустити крв! Да, да... Дивно и пријатељски казано, екселенцијо. Само... кад би Енглеска спријечила Русију да

се умијеша и кад би... опширно ћемо - осмјехну се паша - о томе разговарати вечерас, у мојој резиденцији.

Разговор тај, на несрећу, никада није обављен. Паша солунски је испустио душу, чим се вратио са сахране!

- Јастребов! Ва...ва... вампир! - издахнуо је паша, галамећи на посилног.

Вук Драшковић - "РУСКИ КОЗУЛ"

Опомени се, Господе, што нас задеси;
погледај и види срамоту нашу.

Нашљедство наше привали се туђинцима,
домови наши иностранцима.

Своју воду пијемо за новце, своја дрва
купујемо.

На врату нам је јарам, и гоне нас; уморени
немамо одмора.

Младиће узимају под жрвње, а дјеца
падају под дрвима.

Стараца више нема на вратима, ни
младића на пјевању.

Неста радост у срцу нашем, игра наша
претвори се у жалост.

Паде вијенац с главе наше; тешко нама,
што згријешисмо!

Обрати нас, Господе, к себи, и обратићемо
се; понови дане наше како бијаху прије.

(Плач Јеремијин, глава Пета 1-21. стиха)

О ПОШТОВАЊУ ЧЕТВРТЕ ЗАПОВЕСТИ БОЖИЈЕ

Она гласи: "Шест дана ради и посвршуј све своје послове, а седми посвети Господу Богу своме". То би укратко значило да треба и мора да радимо шест дана да обезбедимо своју животну егзистенцију, то јест да осигурамо с помоћи Бога себи материјална добра која су неопходна, а седми дан да посветимо Богу.

Пре, кад су људи живели по Божијем закону, тог седмог дана нису ни стоку упрезали, него су је пуштали да се и она одмори, а људи су или ишли у цркву ако је била близу.

Међутим, времена су се изменила, односно људи у времену. Удаљили су се од Бога и Божијег закона, па нити се зна кад се ради ни кад се не ради, а о посвећивању седмог дана Богу, врло мали број Срба води рачуна. И није то случај код млађих који нису у школи научени, него и код старијих, који су учени.

Ја верујем да недолазак Недељом у цркву није ствар безбожњаштва, него више недостатак самодисциплине и основног реда. Због тога је у великој мери и дошло до поремећаја људског карактера. Јер ако човек не мисли на Бога, не обраћа му се кроз молитву и не мари за своје спасење, његова душа постаје празна и човек губи мерило вредности.

Као знаци неуравнотежености духа и тела показује се првенствено халапљивост да се што више стекне, не бирајући средства. У кући долази до неспоразума. У заједници до неразумевања поретка.

Док фамилије које долазе редовно у цркву са страхом Божијим и љубављу, поседују ред, знајући шта и кад треба радити, и дати свакоме своје, као што Господ каза: "Дајте цару царско, а Богу Божије", што доноси душевно спокојство.

Нарочито је важно ради деце навикавати се да се иде редовно у цркву на молитву, што свештеник често понавља. Тако ће се она кроз молитву и црквени ред учити да се Бога боје и да му се моле за себе, за породицу, за болесне, за умрле и сав свет; а с тим долази и до спознања реда и поретка, како у кући, тако и заједници.

Примите овај савет и пробајте испуњавати ову Четврту заповест Божију, па ћете осетити промену у вашем животу.

ВИДОВДАНСКИ ПОМЕН КОСОВСКИМ ЈУНАЦИМА

И СВИМ СРБИМА КОЈИ СУ ЖИВОТЕ ПОЛОЖИЛИ
НА БРАНИКУ ВЕРЕ ПРАВОСЛАВНЕ И ОТЕЧЕСТВА

У НЕДЕЉУ 27. ЈУНА 1993.

Света литургија ће се служити у храму Светог Саве - CARLTON са почетком у **10. часова** изјутра, а затим ће се одржати Парастос. Потом ће се прећи у салу позади цркве на даћу коју спремају сестре Кола српских сестара "Огњена Марија".

СЈЕТИМО СЕ У МОЛИТВИ НАШИХ СЛАВНИХ ПРЕДАКА И СРОДНИКА, КОЈИ НАС СВОЈОМ ЖРТВОМ И ПРЕГАЛАШТВОМ ЗАДУЖИШЕ ДА ИМ ПОМЕН ЧИНИМО.

**ПОМЕН ВОЖДУ
ТРЕЋЕГ СРПСКОГ
УСТАНКА**

**ЂЕНЕРАЛУ
ДРАГОЉУБУ**

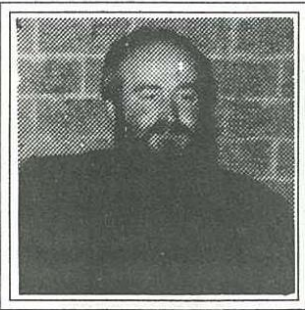
МИХАИЛОВИЋУ

И СВИМ БЛАГОЧЕСТИВИМ
СРБИМА КОЈИ СУ ПАЛИ
БОРЕЋИ СЕ СА ВЕРОМ У БОГА ЗА КРАЉА И ОТАЦБИНУ
ОДРЖАЋЕ СЕ

У НЕДЕЉУ 18. ЈУЛА 1993.

**БОГ ДА МУ ДУШУ ПРОСТИ,
А МЕЂУ НАМА ВЕЧНИ ПОМЕН ОСТАНЕ!**

НОВИ ПОСЛЕНИЦИ НА ЊИВИ ГОСПОДЊОЈ

Јеромонах Теодор (Бојовић)

ЈЕРОМОНАХ ТЕОДОР (БОЈОВИЋ)

Избором за епископа Луке (Ковачевића) манастир "Светог Саве" је остао без свештеника који би свакодневно служио јутрење, вечерње или празницима Свете литургије.

Тако је благодаћу Светог Духа и вољом епископа рукоположен јерођакон Теодор у чин јеромонаха, тако да сада манастир има редовно света богослужења.

Честитамо о. Теодору на рукоположењу, надајући се да ће и даље бити достојан слуга Божијег олтара и усрдно дочекивати и испраћати поклонице светињама.

јереј Петар Дамјановић

ЈЕРЕЈ ПЕТАР ДАМЈАНОВИЋ

Већ дуже времена на радио таласима слушамо дивне духовне поуке о. Петра Дамјановића. Међутим, о. Петар је хтео да и практично делује, тако да га је епископ Василије поставио за пароха цркве Светог Стефана Дечанског у Carrum Downs-у, код Френкстона.

Пред њим су многе обавезе и потребно је велико прегнуће да се ова млада црквена заједница на добре темеље постави. Сигуран сам да ће о. Петар успети, јер његово високо теолошко образовање и искуство то наговештавају.

.....

Остаје још да се попуне две цркве са новим свештеницима, а то је Водонга и Јалорн, што ће се вероватно ускоро и остварити. Посебно Водонга, која има услове да буде солидна парохија.

КОНЦЕРТ СРБА И РУСА У СУБОТУ ВЕЧЕ 8. МАЈА 1993.

Руске козачке игре

Српска православна црква "Свети Сава" и Српски омладински покрет Викторије одржали су заједнички фолклорни концерт у Светосавском дому - Greensborough 8. маја 1993. Наступиле су две старије фолклорне групе "Авала" и Руски фолклор. Требао је доћи и Киприотски фолклор, али због смртог случаја нису могли.

Програм је водио председник ЦШО "Свети Сава" г. Јован Пјевач, нагласивши да је неопходно да се православни што више зближују у овој мултикултурној средини да би опстали оно што јесу. А онда се наставило са извођењем игара.

Наша средња група је својом бројношћу и једнакошћу одушевила публику сплетом српских игара, које је вежбао наш кореограф Славиша Илић. Затим су наступили Руси са девојачким играма и козачким акробацијама, да би на крају велика група "Авала" показала и Србима и Русима величину српске игре и младости.

После програма наставило се са весељем до касно у ноћ.

О ОДРЖАВАЊУ ЦРКВЕНЕ ИМОВИНЕ

Често се каже: лако је направити, али није лако одржавати оно што се направи. Нарочито се то добро види у црквеним заједницама. Кад се гради, људи прискоче, па помажу и новчано и радом. А кад се заврши, онда већина не мисли да и даље има да се ради на одржавању подигнутог. Зато спадне обично на Црквени одбор да се брине, или још по која добра душа, која прискочи да помогне.

Ми, хвала Богу у Гринзбари нисмо имали већих потешкоћа што се тиче одржавања имовине. Као првог бих навео пример Михаила Томића, који је читавих 10 година косио траву, садио, заливао и окопавао дрвеће. Такође је доста радио и Живота Нешић, као и Лазо Јузбашић. А унутра би увек запало председника да "повуче најдебљи крај". Пре је био Вито, а сада Јовица, и кад неко још наиђе.

Тако је пре месец дана била права моба, где се десио свештеник и узео ову слику за успомену и пример.

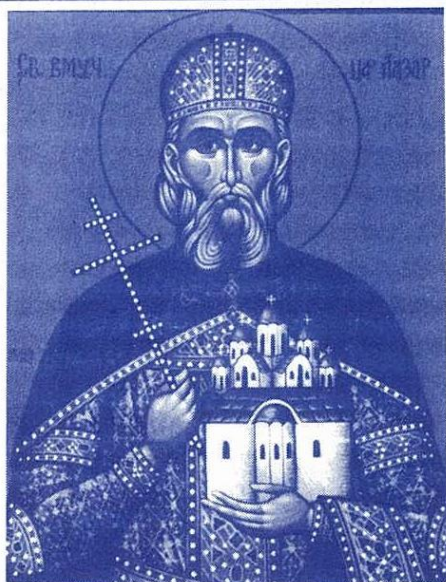
Слева на десно:
Т о ш а
Трифуновић,
к у в а р ;
Ж и в о т а
Нешић, Миле
Косановић,
З д р а в к о
Крунић, Јован
П ј е в а ч ,
М и х а и л о
Томић и Грујо
Коцевски.

ST. LAZAR, PRINCE AND GREAT MARTYR OF SERBIA

Lazar was born in 1329 near Novo Brdo. His father, Pribac, son of Hrebelja, was a court official of Emperor Dusan.

Lazar came at an early age to Emperor Dusan's court, where he studied and where the Emperor or Tsar gave him in marriage to one of his relatives, from the House of the Nemanja. That was Milica, daughter of Knez (Prince) Vratak, or Jug Bogdan. Lazar and Milica had three sons and five daughters.

After the death of Emperor Dusan, his son, the young Emperor Uros was not able to hold together such a large empire and to fight against the Turks. The Serbian lands were then divided into smaller states. From Emperor Uros, Lazar received the authority to rule the land around Rudnik, in the northern part of Serbia. When Uros died in 1371, Lazar became ruler of all the lands around the River Morava. His capital was in the city of Krusevac.

As the Serbian ruler from 1371-1389, he worked very hard for the sake of the Orthodox Church. Through his efforts, the excommunication of the Serbian Church, which the Patriarch of Constantinople decreed during the reign of Emperor Dusan, was removed. He helped the poor and the sick, built hospitals and monasteries. He founded churches, among which were Lazarica, and Ravanica, renovated Hilandar and Gornjak. Still he was humble, and used to sign his name simply, "In Christ our God, the believing and self-governing Lord of the Serbs and Poduvanians, Stephen Prince Lazar."

In those days, the great military power was the Turkish Empire. Lazar fought against the Turks many times. The last time was at the Battle of Kosovo on 15 (28) June 1389.

On the Kosovo field, Prince Lazar was slain along with many of his Serbian lords and knights, for the "Honourable Cross and Golden Freedom". The Turks won and the Serbian lands were captured and held for five hundred years.

God's mercy was on Lazar when he gave his life on the day of the Kosovo Battle and died as a martyr. Prince Lazar was buried in the Church of the Ascension in Pristina. When his wife and son wished to transfer his body to the monestary of Ravanica after one year, they found his body whole and incorrupt. Because of that, Prince Lazar was proclaimed by the Church a saint-martyr for his faith and his people. During the time of the migration of the Serbs under Patriarch Arsenije III (Charnojevich) of Pech in 1690, to the area of Austria-Hungary, the holy relics of St. Lazar were moved from Ravanica Monastery to the Monestary of Vrdnik in Fruska Gora. In 1942, the relics were transferred to the Cathedral in Belgrade.

Today, St.Lazar brings hope and comfort to many people.

FELLOW SERBS,
YOU ARE INVITED TO ATTEND
THE VIDOVDAN ACADEMY
on Saturday 26 June 1993
at the Serbian Church Hall
212 Diamond Creek Rd. GREENSBOROUGH
Recitals, folk dances, and music starts at 7pm.

ON SUNDAY 27 JUNE 1993
 at St. Sava Church in Carlton Holy Liturgy served at 10am
 and afterwards a "POMEN" for all Kosovo martyrs and for
 all Serbs who have lost their lives for Serbia and Orthodoxy.

О ЦРКВЕНОМ ПОЈАЊУ

Чудан смо ми Срби народ. За радити, за прилагати, за Србовати и за јуначити се - први смо. То се види и не треба много муке да се докаже да је тако. Али за ићи у цркву, певати у цркви и слушати духовна предавања - врло смо слаби. Није да смо безбожни, али смо негде на половини. Што би Господ Исус Христос рекао: "Нисте ни врући ни хладни". А то је врло опасан степен духовности, јер мало искушење може да нас одведе на стрампутицу. А исто мало треба да постанемо "прави".

А тај прави се може познати по томе колико је заинтересован за духовне ствари у оквиру цркве. Као првенствено, сматрам жељу да се уче духовне песме, јер је то знак да је душа префињена и тражи своју храну. Ја сам сигуран, да још има особа које би се прикључиле, али се стиде, или не могу да нађу времена.

Зато, апелујем на све вас: ако имате осећај за лепоту црквеног богослужења и ако имате глас да нам се прикључите петком вече у Гринзбари од 9 до 10.

ЦРКВЕНИ ПОЛЦИ - ПЕТАК ВЕЧЕ 11. ЈУНИ 1993.

С лева на десно, седе: Верица Стојановић, Душица Андрејић, Мирјана Глоговац, Љубиша Чакалић

СТОЈЕ: Евица Пантић, Слободанка Радосављевић и Каћа Чакалић
и на крају учитељ појања о. Драгомир Шиповац

ЕРО С ОНОГА СВИЈЕТА

Копао Турчин с Туркињом кукурузе, па на подне оде Турчин да препне и да напоји коња, а Туркиња остане одмарајући се у хладу. Утом удари однекуд Еро:

- Помоз Бог, кадо!

- Бог ти помогао, кмете! А одакле си ти, кмете?

- Ја сам, кадо, с онога свијета.

- Је ли, Бога ти, а нијеси ли виђео тамо мога Мују, који је умро прије неколико мјесеци?

- О, како га не бих виђео! Он је мој први комшија.

- Па како је Бога ти, како живи?

- Хвала Богу, здраво је, али се, богме, доста мучи без ашлука.

Нема за што да купи дувана, нити има чим да плати каву у друштву.

- А хоћеш ли ти опет натраг? Не би ли му могао понијети, да му пошљем мало ашлука?

- Би, зашто не би, ја идем сад управо тамо.

Онда Туркиња отрчи тамо ђе јој се муж био скинуо од врућине, те узме кесу с новцима, и што год буде новаца у њој, да Ери да понесе Муји. Еро докопа новце, па метне у њедра, па бјежи уз поток. Тек што Еро замакне уз поток, ал' ето ти Турчина ђе води коња да напоји, а Туркиња те пред њега:

- Да видиш, мој човјече! Туда сад прође један кмет с онога свијета, па каже за нашега Мују да се мучи без ашлука: нема за што да купи дувана, нити има чим да плати каву у друштву, те сам му ја дала оно новаца што је било у твојој кеси, даму понесе.

А Турчин:

- Па куд оде? Куд оде?

А кад му жена рече да је он отишао уз поток, онда он брже боље скочи на гола коња, па поћерај уз поток. Кад се обазре Еро и види Турчина ђе трчи за њим, а он онда бјежи! Кад дође под брдом у једну воденицу, а он утрчи унутра, па повиче воденичару:

- Бјежи, јадна ти мајка! Ето Турчина да те посијече, већ дај мени твоју капу, а на теби моју, па бјежи уз брдо туда око воденице.

Воденичар, видећи Турчина ђе трчи на коњу, поплаши се, и не имајући кад питати зашто ће и кроз што да га посијече, да Ери своју

капу, а Ерину баци на главу, па изнад воденице бјежи уз брдо. Еро метне воденичарову капу на главу, па још узме мало брашна те се поспе и направи се прави воденичар. Утом и Турчин дотрчи пред воденицу., па сјаше с коња и улети у воденицу:

- Камо, море, таки и таки човјек, што је сад ту ушао у воденицу?
А Еро ми каже:

- Ено га, видиш, ђе утече уз брдо.

Онда Турчин:

- Држи ми, море, коња.

Еро узме коња, а Турчин уз брдо за воденичаром овамо-онамо по буквику. Кад га већ стигне и ухвати, а он:

- Камо новци што си преварио моју жену, те узео да понесеш Муји на они свијет?

Воденичар се стане крстити и снебивати:

- Бог с тобом, господару! Ја нити сам виђео твоје жене, ни Мује, ни новаца.

И тако им прође читави по сата, док се освијесте и виде шта је. Онда Турчин потрчи наврат-нанос к воденици; кад тамо, али хоћеш! Еро узјахао коња, па отишао без трага, а Турчин савије шипке, па пјешице к жени. Кад га жена опази без коња, а она повиче:

- Камо, човјече, шта уради?

Вели:

- Ти си му послала новаца да купи каве и дувана, а ја сам му послао коња, да не иде пјешице.

СРПСКА НАРОДНА ПРИПОВЕТКА

ЈЕДНО ДИВНО СЕЋАЊЕ

Породица ГВОЗДЕНОВИЋ је приложила за градњу храма Светог Саве \$ 300,00 за покој душе свог доброг пријатеља Јована Пождер, који је преминуо у Енглеској 12. априла 1993.

БОГ ДА МУ ДУШУ ПРОСТИ!

МИЛОШ ОБИЛИЋ

У НАРОДНИМ ПЕСМАМА

... Заиста чудна појава је у томе: да Милош Обилић у нашој народној поезији, бар по обиму, по броју њему посвећених стихова не заузима неко истакнуто место. Да Краљевића Марка не помињемо, и о Светом Сави и о Душану и о Југовићима и о Бановић Страхињи и о многим другим личностима забележено је доскора много више песама, десетераца но о Милошу. У ствари, искључиво њему, као косовском јунаку, није гуслар посветио ни једну песму. Он се махом помиње само уз друге, уз Марка например, па у одломцима о боју на Косову. Али, где се помене, ту гуслар, као да застане, као да предахне, да би у вишем тону запевао; па не могавши дуго издржати и подржати тај виши тон, не могавши се задржати ни у машти у том вишем региону, усред свога јада и чемера око себе, гуслар се загрцне и престаје о Милошу па прелази, рецимо, на Марка. Јер Милош је идеални представник безкомпромисног младалачког витештва. Умом, војничком спремом зрелији од својих младих другова, то се види по томе што исто тако као и старији добро процењује тешку ситуацију, али је сачувао свежину воље за ризиком и веру у стварни смисао пожртвовања, а поред тога му је остала мала осетљивост за питања личне и народне части. Народно предање му приписује затим лепоту, и телесну и душевну, сувише, замишља га и уметником у певању, приписује му Божији дар због кога му и виле завиде. Уопште, народ га некако супротставља Марку, тешком, често незграпном и неспретном, често ћудљивом и обесном, често непромишљеном и наивном Марку, њега грациозног, заносног, трагичног витеза, рођеног велможу.

Што је толико мало, посредно и у одломцима, а опет у јасним и изразитим обрисима, остало о њему од наших старих гуслара, па и у причама и записима, богзна где се томе крију прави разлози. Можда су се ти наши народни песници вековима, од колена до колена, спремали, снебивајући се, да га једном достојно опевају; али тим сиромашним гусларима, или, вечитим мученицима и борцима који су се ломили од збега до збега, или, скромним једва писменим, гоњеним иноцима, у она мутна, немирна времена, можда њима није достајало надахнућа за такву песму, о таквоме господственом јунаку. Међутим, ето, већ први наши књижевници, историци и песници, па за њима и сва наша школована класа, приљубише се узоно мало десетераца о Милошу, првome косовскоме осветнику, те данас већ нема нашег детета ни човека ни старца, ни сељака ни радника ни грађанина, ни на трлу ни за универзитеским клупама и катедрама, коме очи не заблеште при помену Милоша Обилића.

ВЕЉКО ПЕТРОВИЋ, 1940.

УДРУЖЕЊЕ БИВШИХ РАТНИХ ЗАРОБЉЕНИКА
"СРПСКИ РАТНИЦИ"

ОБАВЕШТЕЊЕ
 СРБИМА МЕЛБУРНА

Да ће се и ове године полагати венац пред споменик
Незаног јунага (Shrine of Remembrance)
У НЕДЕЉУ ПРЕД ВИДОВДАН
27. ЈУНА 1993. ГОДИНЕ
ТАЧНО У 2. ПОСЛЕ ПОДНЕ

Прво ће се у свим црквама служити Видовдански помен, а
 онда се долази на плато пред спомеником.

Секретар: Атанасије Новаковић

Председник: Милош Петровић

НАПОМЕНА: Ово је већ 36-та година како Срби повосно стављају српски венац, одајући пошту свим палим јунацима, како Аустралијским, тако и Српским.

РАДОВИ НА КУЋИ И ОСТАЛОМ

Почетком априла месеца 1993. завршено је са пластерима на кући.

На ред је дошао "фиксинг", то јест постављање врата и лајсни око врата и осталог што је повезано за тај део посла. У почетку су радили Спасоје Цвикић и Вито Обрадов. Они су поставили до суботе 24 априла 1993 штокове за сва врата и нешто лајсни.

У петак 23. априла Слободан хармоникаш је завршио са прањем цигле за кућу, што је урадио бесплатно, чак је и киселину поклонио. Тиме је уштеђено цркви \$600. Хвала ти брате Слобо.

У суботу 24 априла је била велика моба. На потпорном зиду иза гараже насипан је бетон, постављене шупљикаве цеви иза зида и онда по њему засут шљунак и земља до врха. Радили су по сећању: Вуле Богуновић, Бранко Тешић, Бошко Красић, Лазо Лазић, Продан Ранковић, Петар Дамјанац, Раде Вујић и Вито Обрадов. После подне је стигао и Ненад Дачић. Док су ови радили напољу, унутра се фарбало. Главни је био Војо Миленковић, а са њим још и Илија Шуша, Драган Бабић, Милан Вековић и Раде Милуновић. За тај дан су успели офарбати три руке плафона и две руке зидове. Обећали су следећи пут још два дана радити и све завршити после плочица и дрвенарије. Војо је пак поклонио сву "силу" и за плафон, што износи близу \$500.

Кад смо код фарбања, треба поменути да су Љубо Наградић, Лазо Јузбашаић и Живота Нешић офарбали клозете код сале у Калтону. То су урадили пред Васкршње празнике.

УКОЛИКО СВЕ БУДЕ ИШЛО ПО ПЛАНУ, ПЛАНИРА СЕ ОСВЕЋЕЊЕ КУЋЕ У НЕДЕЉУ 18. ЈУЛА 1993., КАДА ЋЕ БИТИ СЛУЖБА У МАЛОЈ САЛИ - GREENSBOROUGH, А ОНДА ОСВЕЋЕЊЕ КУЋЕ И ЗАЈЕДНИЧКА ГОЗБА ЗА СВЕ, О ЧЕМУ ЋЕТЕ БИТИ НАКНАДНО ОБАВЕШТЕНИ ПУТЕМ РАДИЈА И ШТАМПЕ

по цени од \$11.000, с тим да нам дају још и дизалицу и секач за циглу.

Пошто Данко Ћосић ради железну конструкцију, ишли су по његовој жељи о Драгомир, Вито Обрадов и Бранко тешић у Окли код инжињера у вези детаља за железно. Ту је Вито замолио Данка

да би почетком јуна било готово железно што је потребно да се постави пре почетка зидања. Данко је обећао да не бринемо.

У Среду и четвртак 28 и 29 априла радили су на "фиксингу" Виро Обрадов и Спасоје Цвикић. Остало је још доста да се уради, као врата и полице у ормарима. У четвртак 29 априла су Раде Вујић и Перо Дамјанац завршили са зидањем позади куће.

У четвртак вече се састао Грађевински одбор са предсеником Г.Пјевачом и зидаром Радом Добрићем у вези набавке цигле и потребне набавке за кућу. Пошто је био проблем боје, јер је одлучено да се купи шупљикава цигла од Boral bricks, решено је да о. Драгомир, Бранко Тешић и Раде Добрић дођу у циглану 3. маја и тамо изаберу циглу према оној која је већ одабрана.

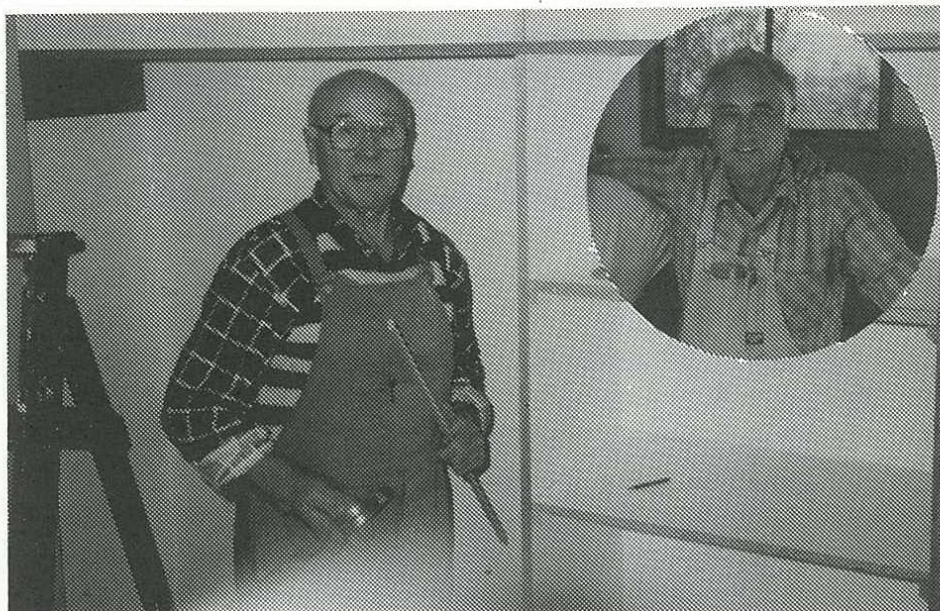
У суботу 1. маја је дотеран камен са фарме Божа Глоговаца, три камиона. Превоз је коштао \$650 и дотерано је 27 кубика. Пошто то неће бити довољно за подпорни зид, мораће се још набавити. Истог дана су Раде и Чедо Оклобција поставили стубове за веранду позади куће.

Током недеље су Вито и Спасоје постављали врата и обавили су пола посла за два дана. Истовремено је свештеник прегонио земљу и поравњавао терен позади кући. У уторак му је помагао Мићо Томић. У суботу 8 маја су подзиђивали каменом Раде Оклобција, Раде Глоговац, Лазо Лазић и Ненад Дачић.

У суботу 22 маја је била велика моба. Фарбари су фарбали дрвенарију, и то: Војо Миленковић, Мирољуб Андрић, Милан Вековић и Раде Милуновић. Истовремено је рађено на подзиди, иако је киша цело време роскала. То су били: Раде, Момо и Божо Глоговац, Продан Ранковић, Зоран Радосављевић, Љубиша Чакалић, Јован Пјевач, Светко Обрадовић, Драго Остојић...

Раде Глоговац са сином Момчилом је почео радити на плочицама у четвртак 3. јуна и завршио са послом средином месеца. Пошто има око 100 квадрата плочица, његов прилог износи најмање \$3000 долара, на чему му је благодарна ова црквена заједница.

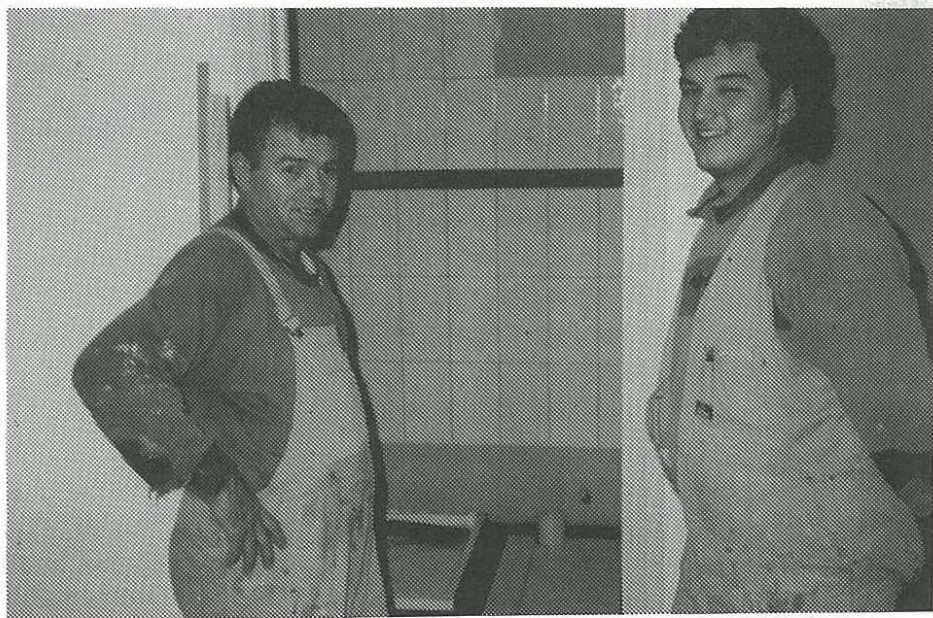
Истовремено је Спасоје Цвикић завршавао са орманима и полицама; Вуле Богуновић са бетоном; Ненад Дачић са струјом, Зоран Краварски за водоинсталацијом и Миле Милекић са његовим послом, да би на крају фарбари крајем јуна све завршили.

Спасоје Цвикић, који је тако рећи сам завршио цео "фиксинг" док му је Вито Обрадов (у кругу) у почетку помагао.

НАШИ ВРЕДНИ ФАРБАРИ, СЛЕВА НА ДЕСНО: Илија Шуша, Раде Милуновић, Милан Вековић, Мирољуб Андрић, Војо Миленковић и Драган Бабић

КЕРАМИЧАРИ: Раде Глоговац и син Момчило су поставили све плочице у кући. А пре две године у Дому. Свака част!

МОБА НА ПОДЗИДИ ДО ПАРОЛИСКЕ КУЋЕ - Чуче: Раде Глоговац и Вуле Богуновић. У првом реду: Јован Пјевач, Љубиша Чакалић, Момчило Глоговац, Божо Глоговац, о. Драгомир Шиповац, Светко Обрадовић, Продан Ранковић, Бранко Тешкић. Стоје: Драго Остојић, Бошко Крисић и Зоран Радосављевић

СМРТ ВОЈВОДЕ ПРИЈЕЗДЕ

Често књиге иду за књигама;
од кога ли, коме ли долазе?
Од Мемеда, од цара турскога,
а долазе до сталаћа града,
до Пријезде, војводе сталаћке:
"О пријезда, војводи сталаћка,
пошљи мени до три добра твоја:
прво добро - сабљу навалију,
која сече дрвље и камење,
дрво, камен и студено гвожђе;
друго добро - ждрала коња твога,
који коњиц може прелетети
засобице и по два бедема;
треће добро - твоју љубу верну".
Гледи књигу војвода Пријезда,
ону гледи, другу ситну пише:
"Цар-Мемеде, турски господару,
купи војске колико ти драго,
под Сталаћа кад је теби драго,
удри Сталаћ како ти је драго,
ја ти добра не дам ни једнога:
ја сам сабљу за себе ковао,
а ждрала сам за себе ранио,
а љубу сам за себе довео;
па ти не дам добра ни једнога".
Диже војску турски цар Мемеде,
диже војску, оде под Сталаћа;
био Сталаћ три године дана,
нит' му одби дрва ни камена,
нит' га може како освојити,
ни пак како може оставити.
Једно јутро уочи недеље
попела се Пријездина љуба

на бедеме малена Сталаћа,
 па с бедема у Мораву гледи,
 ал' Морава мутна испод града,
 па беседи Пријездина љуба:
 "О Пријезда, драги господару,
 ја се бојим драги господару,
 нас ће Турци лагумом дигнути".
 Ал' беседи Пријезда војвода:
 "Мучи, љубо, муком се замукла!
 Где ће бити лагум под Моравом?"
 Потом дошла та недеља прва,
 и господа отишла у цркву,
 и Божју су службу остајали;
 кад господа изишла из цркве,
 тад беседи војвода Пријезда:
 "О војводе, моја десна крила,
 крила моја, с вама ћу летити,
 да ручамо, да се напијемо,
 да на граду врата отворимо,
 да на Турке јуриш учинимо,
 па шта нама Бог и срећа даде!"
 Па Пријезда љубу дозиваше:
 "Иди, љубо, у пивнице доње,
 те донеси вина и ракије".
 Узе Јела два кондира златна,
 па отиде у пивнице доње.
 Кад госпођа пред пивницу дошла,
 ал' пивница пуна јањичара:
 папучама пију вино ладно
 а у здравље Јелице госпође,
 с покој душе Пријезде војводе.
 Кад то виде Јелица госпођа,
 та кондиром у камен удари,
 па потрча у господске дворе:
 "Зло ти вино, драги господару!"

Зло ти вино, а гора ракија,
 пивница ти пуна јањичара:
 папучама пију вино ладно,
 а за моје здравље намењују,
 сарањују, за душу ти пију".
 Онда скочи војвода Пријезда,
 те на граду отвори капију,
 па на Турке јуриш учинише,
 те се бише и секоше с Турци,
 док погибе шездесет војвода,
 њих шездесет, иљаде Турака.
 Тад се врати војвода Пријезда,
 па за собом затвори капију,
 па потрже сабљу навалију:
 ждралу коњу одсијече главу:
 "Јао ждрале, моје добро драго!
 Та нека те турски цар не јаше!"
 Преби бритку сабљу навалију:
 "Навалија, моја десна руко!
 Та нека те турски цар не паше!"
 Па отиде госпођи у дворе,
 па госпођу привати за руку:
 "О Јелице, госпођо разумна,
 или волиш са мном погинути,
 ил' Турчину бити вјерна љуба?"
 Сузе рони Јелица госпођа:
 "Волим с тобом часно погинути
 нег' љубити на срамоту Турке;
 нећу своју веру изгубити
 и часнога крста погазити".
 Узеше се обоје за руке,
 па одоше на бедем Сталаћа,
 па беседи Јелица госпођа:
 "Ој Пријезда, драги господару,
 Морава нас вода одранила,

нек Морава вода и сарани!"
 Па скочише у воду Мораву.
 Цар је Мемед Сталаћ освојио,
 не освоји добра ни једнога.
 Љуто куне турски цар Мемед:
 "Град-Сталаћу, да те Бог убије!
 Довео сам три иљаде војске,
 а не водим него пет стотина".

ДОКЛЕ ЋЕШ КОНТРИРАТИ

Једанпут у разговору о ситуацији у Отаџбини, човек ми каже: "Не знам шта је ово? Никако не могу да се уклопим и да идем са већином, него сам стално у конфронтацији својим виђењем ситуације и српском судбином. Пре двадесет година сви су хвалили Броза као генија, а ја у њему видео српског душманина. Оде Броз и дође Милошевић. Ја опет у њему видим комунисту који од Срба направи касапницу и најомраженију нацију у свету, а они су опет, уместо Броза, за новог "вожда". Говорим им сад да је Српска црква против Милошевићевих комуниста, али узалуд. Они су за њега. Мени жао Вука што га изубијаше и на робију спремише, а њима мило. Чини ми се милије него да је ухапсио Туђмана. И тако увек се препиремо. Чак ми и моја жена каже: "Докле ћеш контрирати? Како не можеш једном бити са осталим светом. Ниси ваљда ти и неколицина у праву, а остали свет погрешан". Ја сам се сада повукао и не говорим ништа, ни за кога сам ни против кога сам, него се ево теби јадам, оче драги".

Ја, као свештеник му кратко рекох: "Већина никад не мора бити у праву, посебно не сада, када је народ засут искривљеним инфопрмацијама. Ни ја, кажем му, нисам у бољем положају. Има година дана сам говорио свуда да ће Милошевић оставити Србе у Босни и Херцеговини на "цедилу", али нисам могао никога убедити у то. Па иако је то учинио, и даље су слепи код очију. Само морамо и те "Србе" разумети. Да би човек осетио шта је Српство, не добија се преко ноћи. Потребно је, прво, да човек од рођења у својој кући понесе српске идеале. А то је првенствено православна вера, која даје

основе Српства. Друго је васпитање на традицијама јунаштва и чојства, да поштујеш своје, а не дираш туђе, имајући увек на уму да је "боље изгубити главу, него своју огријешит' душу". И тек онда долази правилно школовање и упознавање историје и живота предака наших. А то је, колико ми се чини све оно што недостаје код модерних Срба и зато плитко размишљају, или размишљају нагонски према савременом курсу".

Тако се завршио наш разговор, и ја вам га преносим са молбом да све што се збива у Отаџбини и све информације што добијете добро простудирате и са свих страна размотрите, и тек онда закључак да донесете. Људе, који су на челу српског народа гледајте из праве и опробане перспективе. Прво, да ли верују у Бога. Ако верују, можда ће се трудити да не греше и да се не огреше. А ако човек не признаје никога изнад себе, онда тешко оном ко му је подчињен. Друго, гледајте колико држи до дате речи. Јер човек који није од речи, зло је са њим имати икаква посла и пријатељу и непријатељу. Треће, питајте се, да ли је та особа жељна власти или жели да служи свом народу. Четврто, да ли је њихова жеља да се створи српска држава са Карађорђевићем на челу. То би отприлике по мом мишљењу био нама самима упитник да формирамо мишљење о новим вођама.

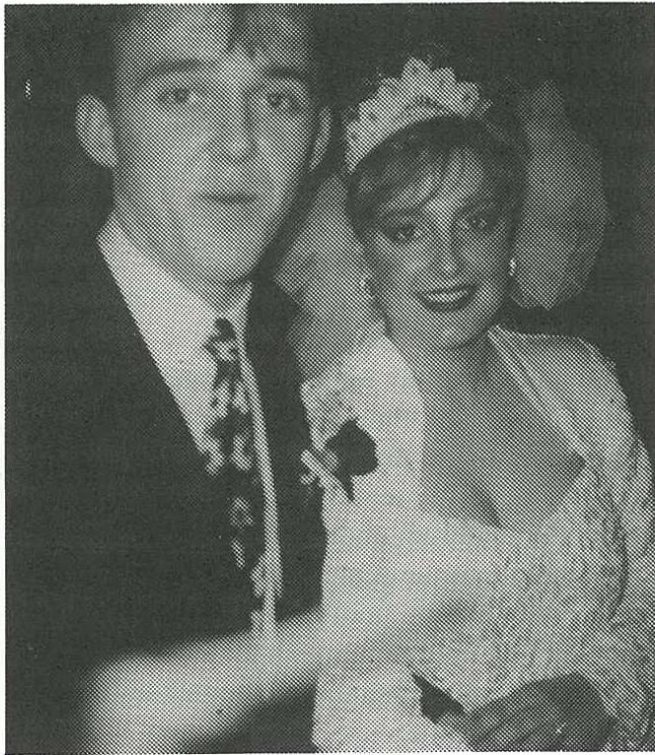
Ми Срби нисмо научили, барем по ономе што знамо о Немањинима да будемо у сто пређа препредени. Него смо научили да имамо владаре који су постали свеци по живљењу, а вође народа и у злу и у добру, који су умели и поштено разговарати, како са пријатељима, тако и са непријатељима, а и поштено ратовати ако не може другачије.

о. Драгомир

СЛАВА КОЛА СРПСКИХ СЕСТАРА "ОГЊЕНА МАРИЈА"

Сестре ће прославити своју славу у НЕДЕЉУ 1. АВГУСТА 1993.
Света литургија ће почети у 10. сати у малој сали, а затим славски ручак и веселје у великој сали - GREENSBOROUGH

ВЕНЧАЊЕ ЗОРАНА И НАДЕ

У недељу 13. јуна 1993 године, било је велико славље у нашој парохији. Венчали су се Зоран Поповић и Нада Милекић у храму Светог Саве, Калтон. Свети чин је обавио о. Драгомир, а кум је био Бошко Цвијетић и стари сват Ристо Поповић.

Тога дана је изгледало да се сва парохија скупила да учествује у радости Манојла и Милке Поповић, као и Бранка и Радмиле Милекић.

Иначе, обадвоје младенаца су одрасли уз нашу цркву, где су

заједно играли фолклор, упознали се и на крају све крунисали браком.

Нека их Господ благослови слогом и љубављу, а највише бројним потомом.

BENTECH

**BUILDING DESIGN & CONSTRUCTION
PROJECT MANAGEMENT**

**Пројектовање и урбанистичке нацрте
Грађевинске планове и компјутације за куће, гараже
и друге објекте.**

**Власник: БРАНКО ТЕШИЋ - Dip.Bld.Arch.
BUNDOORA,
Телефон: 467 2803**

РЕДОВНИ ПРИЛОЗИ ЦРКВИ

ОД 1. АПРИЛА - 1. ЈУНА 1993

Иван Дуловић	10	Милена Кујовић	10
Милан Цимбаљевић	10	Ранко Мајуновић	10
Ангелина Богдановић	20	Момчило Марић	10
о. Звонимир Јовић	10	Б. Кујовић	20
Радован Шамановић	20	Братислав Андрејић	30
Раде Стојковић	20	Милена Булатовић	20
Радомир Глоговац	10	Тоша Плачејевић	20
Даниел Глоговац	10	Маринко Драганић	20
Мица Кулинчевић	10	Драгољуб Рушчуклић	10
Наташа Радовановић	20	Томислав Горанц?	10
Стана Грмуша	20	Слободан Матић	20
Јован и Зора Радовановић	20	Спасоје Цвикић	20
Аца Нади	15	Драгољуб Јовановић	10
Божо Глоговац	20	Марко Старчевић	10
Мирјана Глоговац	20	Радослав Журкић	20
Бранко Пјевач	10	Бранислав Петровић	20
Вангел Спасовски	20	Живорад Миленковић	20
Јован Пјевач	50	Александра Јакшић	20
Слободан Пантић	10	Раде Оклобџија	20
Д. П. Пешић	20	+ Витомир Јевремовић	30
Софија Духон	20	Славица Тривунић	20
Раде Живкоцић	20	Марија Силвашић	20
Љубиша Живковић	20	М. Карановић	20
Нада Поповић	5	Свијо Савић	10
Томислав Крчевинац	20	Слободан Глинковић	5
Славица Тривунић	30	Милан Вукчевић	40
Владимир Ђирић	20	Српски национални савез	150
Бранко Ђорђевић	50	Управа ЦШО "Свети Сава" се	
Милан и Вера Кљајић	30	захваљује свима који редовно	
Глигорије и Душанка Х.	20	помажу своју цркву, молећи се	
Марија Живковић	10	Богу да им услиши молитву	
Радован Јевић	30	коју су принели са прилогом.	

ПРИЛОЗИ ЗА СВЕТОСАВНИК

ОД 1. АПРИЛА - 1. ЈУНА 1993.

Исо Крлеуша	10	Душан Косановић	5
Драгољуб Петровић	10	Драган Триван	20
Саво Травица	20	Милан и Вера Кљајић	10
Обрад Тркља	20	Спасоје Лугоња	20
Марија Силвашић	20	Радмило В. Живковић	10

МИЛАН ЦВЕТКОВИЋ је поклонио 3000 пластичних чаша, на чему му управа најискреније благодари. Хвала Милане и Бог те благословио.

ПРИЛОЗИ ЗА ГРАДЊУ ЦРКВЕ У ПЕРИОДУ

ОД 1. АПРИЛА - 1. ЈУНА 1993.

Глигорије и Душанка Хешков	100
Урош Дрљача	1000
Ратко Шиповац	100
Предраг Живановић	20
Драган Шокчевић	150
Ранко Брчин	100
Мирослав Томић	100
Раде Оклобџија	100
Милош Вукчевић	500
Драгољуб Гвозденовић	300
Дмитар Вранешевић	1 0 0 0

ИСПРАВКА И ИЗВИЊЕЊЕ:

У прошлом броју Светосавника направљена је грешка у списку управе, тако што је изостављено име ЖИВАДИНА ПЕТРОВИЋА. Ми се извињавамо за овај ненамерни пропуст. Исто је тако изостављено име БРАНКА ЈЕВЂЕВИЋА испод слике пластераша.

*Since the 1950's W.G.
Raven has served the
Serbian community with
care and understanding
in keeping with Serbian
cultural and religious
traditions*

Graham Crawford

Barbara Thornely

Gerry Lonergan

W.G. RAVEN

FUNERALS

227 Smith Street, Fitzroy Ph. **419 5233**
65 Castle Street, Heidelberg Ph. **458 4363**

WG/123

Преко 40 година погребно предузеће **W.G. Raven**
врши услуге српској заједници са пуно пажње и
разумевања према српској култури и православној
традицији.

W.G. RAVEN

ПОГРЕБНО ПРЕДУЗЕЋЕ

227 Smith Street, **FITZROY**, Phone **419 5233**
65 Castle Street, **HEIDELBERG**, Phone **458 4363**

SVETOSAVNIK

SAINT SAVA PARISH PUBLICATION

230. Station Street,
CARLTON NORTH
VIC. 3054.

212. Diamond Creek Rd.
GREENSBOROUGH
VIC. 3088.

СВЕТОСАВСКИ ДОМ
212. Diamond Creek Rd.
GREENSBOROUGH, VIC. 3088

12. Песма Владике Николаје: ОЈ СРБИЈО... -
Црквени појди
13. Рецитација: СРБИН - Дана Дамјанап
14. Јуначка песма: КНЕЖЕВА ВЕЧЕРА -
Алекса Шиповац
Љубиша Чакалић
Божидар Ковач
15. Рецитација: СРПСКА МАЈКА -
Александра Чабаркапа
16. Рецитација: ОБИЛИЋУ ЗМАЈУ... -
Зорка Шиповац
17. Средња фолклорна група "АВАЛА"
Силет српских игара
18. Јуначка песма: ТРИ ДОБРА ЈУНАКА -
Стевица Јаковљевић
19. Јуначка песма: КОСОВКА ДЕВОЈКА -
Божидар Глоговац
Ксенија Чабаркапа
Љубиша Чакалић
20. Јуначка песма: СМРТ МАЈКЕ ЈУГОВИЋА-
Божидар Ковач
Каћа Чакалић
Ксенија Чабаркапа
21. Рецитациј: ДЕДА И УНУК - Наташа Томић